

Arrest

nr. 286 545 van 22 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2022 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2022, datum waarop de zaak uitgesteld wordt naar de terechtzitting van 16 november 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat J. BAELDE en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1998.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 22 februari 2016. Op 3 maart 2016 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in. Op 31 oktober 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 28 februari 2019 met nummer X wordt de vluchtelingenstatus

niet erkend en wordt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd.

Op 27 januari 2021 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 16 september 2021 wordt de verzoekende partij op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 27 juni 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pasjtoen en Afghaans staatsburger te zijn. U bent geboren in het dorp Batan in het district Rodat van de provincie Nangarhar. U bent ongeveer tien jaar naar de madrassa gegaan en kunt lezen maar niet schrijven. U zorgde voor de koe van uw familie en laadde occasioneel stenen in een vrachtwagen.

Uw vader werkte als tolk voor de Amerikanen en werd hierdoor bedreigd door de taliban of Daesh. Hij verdween drie jaar voor uw vertrek. Uw familie werd als gevolg van het beroep van uw vader eveneens bedreigd. Daesh vroeg u om zich bij hen aan te sluiten. Zeven à acht maanden na de verdwijning van uw vader werd u op een dag benaderd door vijf à zes mensen. Zij sloegen u en braken uw benen. U viel op een stuk glas en sneed zichzelf. Hierna bleef Daesh u bedreigen. Vijf à zes maanden nadat leden van Daesh uw benen gebroken hadden, organiseerden de dorpsouderen een jirga maar dat leverde niets op voor u. U bleef door Daesh benaderd worden en verliet Afghanistan een jaar na de jirga.

U was ongeveer drie maanden onderweg en kwam in België aan op 22 februari 2016. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 3 maart 2016. Ter staving van uw verzoek legt u de taskara van uw vader, een foto van uw vader tijdens zijn werk, een aanbevelingsbrief voor uw vader van PRT Zabul, een aanbevelingsbrief voor uw vader van het Mobile District Support Team, een appreciatiecertificaat van uw vader van PRT Zabul, een brief van de medische dienst pre-ontvangst WTC II Brussel aangaande uw medische toestand en een medisch rapport van Fedasil neer.

Op 31 oktober 2018 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw plaatsen van verblijf voor uw komst naar België en aan het werk als tolk en de problemen van uw vader. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

U keerde niet naar Afghanistan terug. Op 27 januari 2021 diende u een volgend verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat u in Pakistan geboren bent en er gewoond heeft tot aan uw vertrek naar België, op een verblijf van ongeveer een jaar in Afghanistan na, wanneer u vijf of zeven jaar was. Het was voorts in werkelijkheid uw oom die als tolk werkte en problemen had, in plaats van uw vader.

U werd tevens gerekruteerd door de taliban in Pakistan om te gaan vechten in Afghanistan. De mullah van uw moskee nam u enkele keren mee naar wapentrainingen. Vervolgens besloot u te vertrekken uit Pakistan.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u kopieën van de PoR-kaarten van uw familie, een schoolrapport van een Afghaanse school in Pakistan, een geboorteakte, een Pakistaans huurcontract, een Belgisch voorlopig rijbewijs, een document aangaande uw werk in België, een printscreen van een afspraak met de Afghaanse ambassade en een enveloppe neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Afghanistan diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uw eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd omdat er geen geloof werd gehecht aan uw plaatsen van verblijf voor uw komst naar België. Echter, ook in uw huidige verzoek laat u na een

duidelijk beeld te geven van uw verblijf. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u in uw huidige verzoek verklaart, op één jaar na, steeds in Pakistan te hebben gewoond van uw geboorte tot aan uw vertrek. U verklaart in dit verband dat de smokkelaar en de andere Afghanen in het opvangcentrum u ten tijde van uw eerste verzoek hadden aangeraden om niets over Pakistan te zeggen (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Deze loutere verklaring is onvoldoende. Immers werd uw verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat u de waarheid niet sprak over uw plaatsen van verblijf voor uw komst naar België. Echter, na deze weigering bleef u vasthouden aan uw frauduleuze verklaringen in het kader van uw beroep voor de RVV tegen uw beslissing. U werd in dit beroep vertegenwoordigd door een advocaat, waarbij verwacht kan worden dat uw zaak terdege werd besproken. Uit de vaststelling dat u na uw weigering nog steeds bleef vasthouden aan uw frauduleuze herkomstverklaringen blijkt weinig intentie om de waarheid te vertellen aan de Belgische asielinstanties. Uw loutere verklaring dat de smokkelaar en andere Afghanen u hadden aangeraden om uw verblijf in Pakistan te verzwijgen is, in het licht van uw weigering en de daaropvolgende beroepsprocedure, geenszins voldoende.

Dit geldt des te meer daar u tevens loog over uw geboortedatum en uw opleidingsniveau. Immers gaf u in uw vorige verzoek, reeds in de fiche “niet-begeleide minderjarige”, aan dat u geboren zou zijn op 30 maart 1999. Echter legt u in uw huidige verzoek een geboorteakte uit Pakistan neer waarin uw geboortedatum vermeld wordt als 1 januari 1998. Gevraagd waarom u niet uw juiste geboortedatum vermeldde zegt u kortweg dat u uw geboortedatum niet kende (CGVS, p. 3). Dit overtuigt geenszins daar uw geboortedatum vermeld staat op uw geboorteakte en uw PoR-kaart. Tevens bent u zes jaar naar school geweest. Gezien het feit dat u zes jaar naar school bent geweest, het belang van een PoR-kaart voor een Afghaan in Pakistan en het feit dat u deze kaart ook bijhad bij uw aankomst in België (CGVS, p. 3) kan verwacht worden dat u uw geboortedatum, of minstens uw geboortjaar, correct zou weten op te geven bij uw eerste verzoek om internationale bescherming, in plaats van een volkomen andere geboortedatum te geven.

Zoals vermeld verklaart u in uw volgend verzoek ook plots zes jaar naar school te zijn geweest (CGVS, p. 10). In uw eerste verzoek verklaarde u echter nooit naar school te zijn geweest en analfabeet te zijn (verklaring DVZ 16/12587, vraag 11). Ook uit deze vaststelling kan worden opgemaakt dat u geenszins de intentie heeft om een correct beeld te geven van uw persoonlijke situatie aan de Belgische asielinstanties, iets dat geenszins wordt goedge maakt door uw loutere stelling dat smokkelaars en andere Afghanen u hadden afgeraden om iets over Pakistan te zeggen.

Er kan ook verwacht worden dat u uw verblijf in Pakistan omstandig weet te bewijzen en te documenteren na uw aanhoudende leugen over uw verblijf. U legt in dit verband PoR-kaarten – Pakistaanse verblijfskaarten voor Afghaanse vluchtelingen – neer van uw familieleden die nog steeds in Pakistan zouden wonen. Echter legt u geen eigen PoR-kaart neer. U zou deze wel hebben meegenomen naar België maar deze uiteindelijk hebben verscheurd (CGVS, p. 3). Gevraagd waarom u die kaart vernietigde zegt u dat u niet veel wist bij uw aankomst en dat mensen u zeiden deze niet meer bij te houden en deze niet te presenteren. Gezien dit nog steeds niet verklaart waarom u deze zo nodig moest vernietigen – u wordt erop gewezen dat u deze ook gewoon niet kon tonen aan de asielinstanties – wordt u dit opnieuw gevraagd waarop u zegt dat u zou worden teruggestuurd naar Pakistan. De vraag wordt herhaald waarop u verklaart dat deze kaart “tevoorschijn” kon komen in het centrum (CGVS, p. 7). Dergelijke verklaringen over de reden waarom u uw PoR-kaart zou hebben vernietigd en u nog steeds geen identiteitsbewijs kan neerleggen zijn maar weinig overtuigend.

Wat betreft de PoR-kaarten van uw familie dient opgemerkt te worden dat deze zijn vervallen in 2015. Uit informatie blijkt dat PoR-kaarten sinds 2015 inderdaad niet meer verlengd worden. Afghaanse vluchtelingen krijgen voor de verlenging van hun verblijf steeds een notificatie van de Pakistaanse overheid die zij steeds bij hun PoR-kaart moeten bewaren. U legt dergelijke notificatie niet neer. U wordt gewezen op de vervaldatum van de PoR-kaarten van uw familie en gevraagd naar de huidige verblijfsituatie van uw familie maar u kan louter zeggen dat ze geen andere kaarten hebben. Gevraagd wat zij dan aan de politie zouden moeten tonen om te bewijzen dat zij nog steeds legaal in Pakistan verblijven verwijst u louter naar de kaarten en zegt u dat de politie hiervan op de hoogte is (CGVS, p. 19). Het gebrek aan geldige documentatie van uw familie als Afghaanse vluchteling in Pakistan sinds uw vertrek – ondanks dat u deze PoR-kaarten zelf recent nog doorstuurde – en uw vage verklaringen over hun verblijfsdocumenten sindsdien zijn weinig overtuigend.

Bovendien heet de persoon van wie u beweert dat het uw vader is volgens de PoR-kaart “N. M.” terwijl u in uw eerste verzoek verklaarde dat uw vader H. K. zou heten (verklaring DVZ 16/12587, vraag 15). Deze laatste naam wordt ook vermeld in de taskara van uw vader. Nergens in uw laatste persoonlijk onderhoud geeft u aan dat u eerder gelogen zou hebben over de naam van uw vader of waarom u gelogen zou hebben hierover. Dat de H. K. waarvan sprake in de documenten over zijn werk als tolk in werkelijkheid uw oom zou zijn – u vermeldt op DVZ en op CGVS kortweg dat het niet uw vader maar uw oom aan vaderskant was die tolk was (CGVS, p. 4 en 5, verklaring volgend verzoek, vraag 16) – is geenszins geloofwaardig daar u in uw vorige verzoek reeds verklaarde dat u geen ooms aan vaderskant heeft (CGVS

* , p. 6). Op de taskara van H. K. staat bovendien dat zijn vader H. Z. heet. Zijn grootvader zou H. K. Z. heten. Op de PoR-kaart van N. M. wordt H. K. Z. vermeld als diens vader en niet de grootvader. H. K. kan dan ook niet de broer van N. M. zijn. U legt ook geen enkel document neer waaruit zou blijken dat H. K. uw oom aan vaderskant zou zijn. Dat u nu plots PoR-kaarten neerlegt van een zekere N. M. om uw verblijf als Afghaans vluchteling in Pakistan te staven doet dan ook verdere twijfels rijzen.

Ook over de andere leden van deze familie van de PoR-kaarten die u neerlegt zijn uw verklaringen weinig overtuigend. Uit de PoR-kaarten blijkt dat u vijf broers en zes zussen heeft. U vermeldde in uw eerste verzoek echter slechts twee broers en een zus – uw jongste broer was op dat moment echter wel nog niet geboren (verklaring DVZ 16/12587, vraag 17). Ook in uw huidige verzoek vermeldt u, gevraagd uw zussen op te noemen, uw zus U. niet (CGVS, p. 4).

Voorts legt u weinig nauwkeurige verklaringen af over hun leeftijden en de opeenvolging van u en uw broers en zussen. Uit de PoR-kaarten blijkt de volgorde als dusdanig: S., uzelf, Z., de tweeling Z. en N., S., A., N. Z., U., S. en de kinderen geboren na uw vertrek K. en H. Gevraagd wie van uw broers en zussen geboren is na uw vertrek vermeldt u enkel H. (CGVS, p. 7). Op de PoR-kaart van uw moeder staat dat K. geboren is in maart 2016 terwijl u reeds vertrok in 2015 (CGVS, p. 10 en verklaring DVZ 16/12587, vraag 32).

Over uw broer N. kan u bij benadering niet zeggen hoeveel jonger hij is dan u. In uw eerste verzoek verklaarde u, wanneer u zelf op dat moment achttien jaar was, dat N. negen of tien jaar zou zijn geweest (verklaring DVZ 16/12587, vraag 17). Volgens zijn PoR-kaart is N. geboren in 2002 en zou hij dus vier jaar jonger zijn dan u. Dat u in uw eerste verzoek aangeeft dat N. meer dan acht jaar jonger zou zijn geweest terwijl hij volgens uw nieuwe documenten slechts vier jaar jonger zou zijn doet verdere twijfels rijzen.

Over de volgorde van u en uw broers en zussen zegt u dat na u ofwel Z. ofwel N. komt. Daarna zou Z. komen (CGVS, p. 8). Volgens de PoR-kaarten komt eerst Z. en vervolgens de tweeling N. en Z. Dat u niet lijkt te weten dat N. en Z. een tweeling zijn doet uw verklaringen maar weinig doorleefd overkomen. Dat u ook niet weet wie ouder is, Z. of de twee jaar jongere N., is ook opmerkelijk.

U legt voorts nog een geboorteakte, een schoolrapport en een huurcontract uit Pakistan neer. Echter, ook hier staat steeds een zekere N. M. vermeldt als uw vader terwijl uw vader H. K. zou heten.

Bovenstaande vaststellingen maken dat u met deze documenten geenszins kan aantonen dat u als Afghaanse vluchteling in Pakistan zou hebben gewoond.

Een ander element dat verdere twijfel aangaande uw verklaringen over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België doet rijzen betreft uw kennis en/of beleving van de Afghaanse presidentsverkiezingen in 2014. In 2014 zou voor het eerst in de geschiedenis in Afghanistan een vreedevolle machtswissel plaatsvinden tussen twee verkozen staatshoofden. Deze verkiezingen werden dan ook door vele Afghanen in binnen- en buitenland gevolgd. Er ontstond controversie hierrond in Pakistan omdat dat jaar – in tegenstelling tot in 2009 – Afghanen in Pakistan niet mochten gaan stemmen. De boodschap in dit verband was dat dit om veiligheidsredenen zou zijn geweest. Gevraagd wanneer Ashraf Ghani president is geworden verklaart u dat u reeds in het opvangcentrum in België zat op dat moment (CGVS, p. 12). U zou zelfs voor u in België was nooit van Ashraf Ghani hebben gehoord (CGVS, p. 12). Dit is echter niet mogelijk gezien u pas in 2015 zou zijn vertrokken uit Pakistan. Dat u geen enkele herinnering blijkt te hebben van uw ervaring als Afghaan in Pakistan ten tijde van deze presidentsverkiezingen, en meegeeft dat u reeds in het opvangcentrum in België verbleef wanneer deze verkiezingen plaatsvonden, is zeer merkwaardig en maakt dat er verdere onduidelijkheid bestaat rond uw verblijf voor uw komst naar België.

Gezien u geen zicht biedt op uw plaatsen van verblijf voor uw komst naar België maakt u het onmogelijk om uw persoonlijke situatie in te schatten bij terugkeer naar Afghanistan. Wat betreft uw problemen in Afghanistan omwille van het werk van uw vader als tolk, alsook uw rekrutering door daesh, werd reeds in uw vorige verzoek geoordeeld dat hier geen geloof aan kan worden gehecht omdat u niet kon aantonen daadwerkelijk te hebben verbleven op de plaats waar deze problemen zich zouden hebben voorgedaan. U verklaart nog wel dat het uw oom aan vaderskant was die als tolk zou hebben gewerkt en niet uw vader, en dat de problemen vanwege dit werk zich werkelijk zouden hebben voorgedaan wanneer u ongeveer negen jaar oud was (CGVS, p. 4 en 5, verklaring volgend verzoek, vraag 16). Echter, hieraan kan geen geloof gehecht worden gezien u in uw vorige verzoek reeds verklaarde dat u geen ooms aan vaderskant heeft (CGVS 16/12587, p. 6). Bovendien verklaart u op het CGVS dat u rond uw vijf, zes of zeven jaar in Afghanistan woonde in tegenstelling tot uw verklaring op de DVZ dat u op uw negende naar Afghanistan terugkeerde (CGVS, p. 4 en 5). Bovendien wordt u op het CGVS gevraagd naar de reden van jullie vertrek uit Afghanistan en terugkeer naar Pakistan maar vermeldt u niets over uw oom of zijn problemen met de taliban. U verklaart dat uw vader in de stad Lahore in Pakistan werkte en dat jullie niets telkens heen en weer konden reizen. Jullie besloten daarom naar Pakistan terug te keren (CGVS, p. 6).

U haalt verder nog aan dat u in Pakistan gerekruteerd werd door de taliban om te gaan vechten in Afghanistan. U zou door de mullah van uw madrasa naar een trainingskamp van de taliban in Shamshatoo zijn gebracht en opgeleid in het hanteren van vuurwapens en RPG's en in het maken van

bommen (CGVS, p. 20 en 21). Uw verklaringen over deze rekrutering zijn echter dermate oppervlakkig en weinig doorleefd dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Tijdens uw vrije relaas vermeldt u kort dat m. Q. u naar Shamshatoo bracht en u wapentraining gaf met pistolen, granaten en RPG's. U moest ook video's bekijken. U vertelde alles aan uw vader waarna hij uw reis met een smokkelaar regelde (CGVS, p. 20). Dat u gevraagd wordt om in detail alles te vertellen wat er is gebeurd maar u over uw rekrutering louter zegt dat u naar Shamshatoo werd gebracht en getraind werd in het hanteren van pistolen, RPG's en granaten komt geenszins doorleefd over. U verklaart later dat u tien keer naar Shamshatoo werd gebracht (CGVS, p. 21). U wordt gevraagd om te vertellen hoe die eerste keer precies verlopen is waarop u zegt dat ze u een rondleiding gaven en u talibanleiders zag, in het echt en op foto, en dat u na anderhalf uur terugkwam (CGVS, p. 21). Dit is een wel uiterst korte en oppervlakkige uiteenzetting van deze ervaring waarbij u voor het eerst werd gebracht naar een trainingskamp van de taliban. Gevraagd te vertellen over de tweede keer dat u naar dit kamp werd gebracht bent u al even kort en oppervlakkig: "tweede keer speelden ze video's, spraken over jihad, video's van Amerikanen in Afghanistan". U wordt gevraagd om verder te vertellen waarop u herhaalt dat u video's zag, waarop mensen werden afgebeeld die zelfmoordaanslagen zouden plegen en die zeiden dat ze veel zouden kunnen doen indien ze de taliban zouden vervoegen. Vervolgens werd u naar huis gebracht (CGVS, p. 21). Ook dit is een uiterst summiere en geenszins doorleefde uiteenzetting over uw ervaringen als rekrut van de taliban. U wordt vervolgens gevraagd te vertellen over de derde keer dat u naar het trainingskamp werd gebracht waarop u zegt dat het twee of drie keer een videosessie betrof en dat ze u daarna leerden hoe een pistool, RPG of granaat te gebruiken. Ze zeiden toen ook dat u binnen de maand al bij een talibangroep zou worden ingedeeld. Elke keer dat u naar het kamp ging werd gezegd dat u dit geheim moest houden omdat ze anders u en uw familie zouden doden met een bom (CGVS, p. 21). Deze oppervlakkige verklaringen over uw rekrutering – u kreeg quasi meteen wapentraining en heeft het nergens over een of ander rekruterings- of overtuigingsproces – komen maar weinig doorleefd en zeer oppervlakkig over en kunnen dan ook niet overtuigen.

Later geeft u ook nog aan dat ze u leerden hoe een bom te maken (CGVS, p. 21). Er kunnen ernstige vragen gesteld worden bij deze door u geschetste werkwijze van de taliban. Immers is het vreemd dat de taliban iemand meteen nemen naar een geheim trainingskamp en kort daarna al zouden leren hoe een RPG en handgranaten te gebruiken en hoe een bom te maken, terwijl u op geen enkel moment in uw relaas aangeeft dat u al op een of andere manier betrokken was bij deze groepering of dat u uw loyaliteit op eniger wijze had getoond. Dat u bovendien zo snel training zou krijgen in het hanteren van dergelijk wapentuig als een RPG of het maken van bommen, zonder dat u ooit op enige wijze kon aantonen over enige ervaring te beschikken in het voeren van een guerrillastrijd of zelfs nog maar in het hanteren van een eenvoudig vuurwapen, komt geenszins aannemelijk over.

Ook over de gevolgen van uw vlucht voor uw familie zijn uw verklaringen niet overtuigend. Gevraagd naar de situatie van uw familie sinds uw vlucht zegt u kortweg dat m. Q. aan uw vader vroeg waar u was en dat uw vader hem zei dat u was weggelopen (CGVS, p. 22). U wordt dan gevraagd hoe deze interactie verder verliep – u werd geselecteerd door de taliban om opgeleid te worden in hun geheime trainingskamp maar verdwijnt plots – maar u ontwijkt de vraag en zegt louter dat m. Q. nog steeds naar u vraagt wanneer uw vader of broer "op hem botsen" (CGVS, p. 22). Dat m. Q. louter eens zou hebben gevraagd waar u was maar verder niets zou hebben gevraagd of ondernomen is weinig aannemelijk. Gevraagd waarom uw familie geen verdere problemen kreeg met de taliban – zij dreigden uw familie te doden met een bom indien u iets zou zeggen over het geheime trainingskamp en verdwijnt dan plots – geeft u het weinig coherente antwoord dat uw familie niemand iets zei over m. Q. en als er iets met "hen" – de taliban – zou gebeuren zouden ze uw familie verdenken omdat u wegliep. U voegt nog toe dat de rest van de jongens nog steeds bij hen zijn (CGVS, p. 22). U wordt gevraagd of m. Q. uw vertrek dan gewoon accepteerde en het voor de rest daarbij liet, waarop u zegt dat u hem niets zei over uw plan om te vluchten omdat hij u anders zou vermoorden en dat hij ook uw familie zou vermoorden indien hij zou te weten komen dat zij u hebben weggestuurd (CGVS, p. 12). U wordt er in het licht van deze verklaringen op gewezen dat het voor m. Q. toch duidelijk moest zijn geweest dat uw familie achter uw vlucht zat, of er minstens toch informatie moest over hebben, en gevraagd waarom zij dan geen problemen kenden met hen, waarop u zegt dat hij niets deed omdat hij anders door de burgers uit de moskee zou worden gezet. Dit is weinig overtuigend, zeker gezien u meteen daarna dan weer zegt dat Q. een groot en bekend talibanlid is en niemand iets tegen hem kan beginnen (CGVS, p. 22). Dergelijke vage en incoherente verklaringen over de situatie van uw familie sinds uw vlucht zijn weinig overtuigend.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De foto's bewijzen op geen enkele wijze uw verblijf voor uw komst naar België noch uw situatie in Afghanistan. Het postpakket uit Pakistan toont louter aan dat u post ontvangen heeft uit Pakistan maar kan verder niet aantonen dat u heel uw leven in Pakistan zou hebben gewoond als Afghaans vluchteling. De printscreen van uw contact met de Afghaanse ambassade bewijst uw identiteit, noch uw verblijf voor uw komst naar België. Het document aangaande uw werk in België en uw Belgische voorlopige rijbewijs hebben geen betrekking op uw situatie in Afghanistan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus

.afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie

heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land

minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de rechten van verdediging *juncto* de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Vooreerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat zij de vermeende tegenstrijdigheden grotendeels kan weerleggen en dat deze bovendien te wijten zijn aan onzorgvuldigheden begaan in het onderzoek door de verwerende partij. Ze gaat vervolgens in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de bijgebrachte documenten en haar verklaringen omtrent haar verblijf in Pakistan. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat ze een duidelijk verwesterd profiel heeft. Hierbij wijst ze op de duur van haar verblijf in België, het gegeven dat ze hier naar school gegaan is, sinds 2017 in de horeca werkt, Nederlands spreekt en een duurzame liefdesrelatie heeft met L.D. met wie ze een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend heeft op 30 juni 2022. Ze citeert vervolgens uit een rapport van Nansen, de UNHCR richtlijnen van 19 april 2016 en een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Voorts gaat ze in dit verband ook in op het gegeven dat de taliban heden aan de macht. Ze stelt ook dat ze *“een relatie heeft met een Belgisch niet-moslim vrouw die op geen enkele manier aan de voorgeschreven islamnormen voldoet, enkel hierdoor alleen al zou verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een doelwit vormen voor de Taliban.”*

In hoofdorde vraagt de verzoekende partij om haar als vluchteling te erkennen. In subsidiaire orde vraagt ze de toekenning van de subsidiaire bescherming en ondergeschikt vraagt ze de bestreden beslissing te vernietigen.

2.3. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe:

- weigeringsbeslissing CGVS t.a.v. de heer Z.A.;
- verklaring volgend verzoek bij DVZ dd. 25.02.2021;
- notities van het persoonlijk onderhoud dd.16.01.202;
- A) Ministerie van Defensie AFGHANISTAN omtrent tolk H. K. M.;
- B) certificaat van appreciatie van H. K. M.;
- A) Proof of Registration-kaarten van de familieleden van verzoeker;
- B) bevestiging PoR-kaarten klaar voor afhaling door NADRA;
- EUAA, “Pakistan-Situation of Afghan refugees”, Country of origin information report, May 2022;
- A) Ontvangstbewijs van de verklaring tot wettelijke samenwoning;
- B) Foto's van de relatie tussen verzoeker en mevr. D.;
- Rapport Nansen Profiel 3-21 “Bescherminingsnood van Hazara's in Afghanistan”;
- Arrest van de RvV nr. 181.307 van 26 januari 2017.

3. De aanvullende nota

Ter terechtzitting van 24 oktober 2022 legt de verwerende partij een aanvullende nota neer, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022;
- EASO “Afghanistan Security Situation Update” van september 2021;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- COI Focus “Afghanistan Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022.

Tevens voegt de verwerende partij de COI Focus “Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 toe aan haar aanvullende nota.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. In het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming verklaart de verzoekende partij dat ze in Pakistan geboren is en er gewoond heeft tot aan haar vertrek naar België, op een verblijf van ongeveer één jaar in Afghanistan na, wanneer ze vijf of zeven jaar oud was. De verzoekende partij erkent dat het niet haar vader was die als tolk gewerkt heeft, maar haar oom. De verzoekende partij stelt dat ze in Pakistan gerekruteerd werd door de taliban om te gaan vechten in Afghanistan. De mullah van haar dorp nam haar enkele keren mee naar een wapentraining, waarop de verzoekende partij besloot om uit Pakistan te vertrekken.

6.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten voor: kopieën van de PoR-kaarten van uw familie, een schoolrapport van een Afghaanse school in Pakistan, een geboorteakte, een Pakistaans huurcontract, een Belgisch voorlopig rijbewijs, een document aangaande uw werk in België, een printscreen van een afspraak met de Afghaanse ambassade, een enveloppe. Aan het verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe: verklaring volgend verzoek bij DVZ van 25 februari 2021, notities persoonlijk onderhoud 16 september 2021, ministerie van defensie Afghanistan omtrent tolk H.K.M., certificaat van appreciatie van H.K.M., Proof of registration-kaarten van haar familieleden, bevestiging PoR-kaarten klaar voor afhaling door N., EUAA, “Pakistan situation of Afghan refugees” country of origin information report, mei 2022, ontvangstbewijs van de verklaring van wettelijke samenwoning, foto's van de relatie tussen de verzoekende partij en de mevrouw D., rapport Nansen profiel 3-21 “Beschermingsgrond van Hazara's in Afghanistan”, arrest RvV 26 januari 2017, nr. 181.307.

6.3. De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift onder meer aan dat zij in geval van terugkeer naar Afghanistan als ‘verwesterd’ dreigt te worden beschouwd en omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging koestert.

6.4. Vooreerst, in zoverre zou worden geargumenteed dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitsingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Het loutere feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen aanhouden vergelijkbaar met deze in België, volstaat aldus niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM)

van 28 juni 2011 in de zaak Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk (par. 275) en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'.

6.5. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals door beide partijen voorgelegd – *in casu* in het verzoekschrift en de aanvullende nota's van beide partijen – stelt de Raad het volgende vast.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-facto*regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de-facto*regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-facto* regering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Het in september 2022 gepubliceerde rapport van UNAMA meldt 217 gevallen van wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing sinds de machtsovername, waarbij het in veel gevallen gaat om personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "een afzonderlijk departement binnen Kaboel". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landen-informatie dat dit *de-facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-facto*ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "gedrags- en kledingkwesaties" (EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30 en EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA verwijst in het rapport "Afghanistan security situation" van augustus 2022 dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "amr bil-maruf" ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door "amr bil-maruf" of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes,

enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (zie voetnoot 152, Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"* van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48). In de landen-informatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-facto ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152, Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"* van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de de-facto talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA *"Key socio-economic indicators in Afghanistan"*, augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de-facto-talibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p.32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de de-facto-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de de-facto-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter

hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 38 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24).

Verder kan niet worden uitgesloten dat bij controle van een telefoon (smartphone), de taliban de inhoud ervan of de activiteiten op sociale media zouden kunnen beschouwen als een schending van hun strikte morele code, hetgeen kan leiden pesterijen en geweld (UK Home Office, *"Country Policy and information note, Security situation Afghanistan"*, februari 2022, p. 48, waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift).

6.6. De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verder zal niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*.

Of een Afghaan is verwesterd dan wel als verwesterd wordt beschouwd, is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker aangereikt te worden

Voorts blijkt uit de beschikbare actuele landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die vallen onder het profiel van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging, moet rekening worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst bijtreden (EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* van april 2022, p. 81).

Bijgevolg blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Het risico voor verzoeker moet concreet aannemelijk worden gemaakt. Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken

van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld in het licht van het voorgaande. De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten vervolgens zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

6.7. Ter terechtzitting van 16 november 2022 doet de verwerende partij afstand van de motivering opgenomen in de bestreden beslissing met betrekking tot de naam van verzoekers vader op de PoR-kaart. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij haar geboorte en jarenlang verblijf in Pakistan aannemelijk maakt, blijkt *in casu* dat de Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij niet betwist wordt door de verwerende partij. Ter terechtzitting stelt de verwerende partij dat afgaand op de motieven uit de bestreden beslissing de nationaliteit niet betwist wordt. In deze stand van zaken liggen er niet voldoende elementen voor die de Raad toelaten om de Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij in vraag te stellen. De verzoekende partij kwam op 22 februari 2016 in België aan. Volgens de geboorteakte die zij heden bijbrengt was zij op dat ogenblik net achttien jaar oud, maar bij het indienen van haar eerste verzoek om internationale bescherming had de verzoekende partij aangegeven dat ze net geen zeventien jaar oud was. Aldus werd haar een voogd toegekend. Gelet op deze elementen kan niet zomaar geloof worden gehecht aan haar verklaringen omtrent de leeftijd waarop zij in België is aangekomen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid echter niet van de opdracht om het risico op vervolging te beoordelen dat voortvloeit uit de elementen waarover geen twijfel bestaat en vervolgens een toekomstgerichte beoordeling te maken van de vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.

In casu wordt niet betwist dat de verzoekende partij de Afghaanse nationaliteit heeft. Evenmin wordt betwist dat de verzoekende partij sinds 2016 in België verblijft. Het persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden op 16 september 2021 en werd deels in het Nederlands en deels in het Pashtu gevoerd. Op een zeker ogenblik heeft de tolk ook nog Dari gesproken. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 16 september 2021 was de verzoekende partij niet vergezeld van een advocaat.

In het verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat zij goed Nederlands spreekt, hier naar school gegaan is, sinds 2017 in de horeca werkt en een duurzame liefdesrelatie onderhoudt met L.D. die de Belgische nationaliteit heeft. De verzoekende partij haalt aan dat zij en mevrouw L.D. ook een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend hebben. In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij een risico op vervolging vreest omwille van deze relatie.

In de beschikbare landeninformatie wordt verwezen naar “*zina*”, hetgeen een misdrijf is in het islamitisch recht dat verwijst naar onwettige seksuele betrekkingen, overspel of voor- of buitenhuwelijkse seksuele betrekkingen. De sharia maakt hierbij geen onderscheid tussen seksuele relaties buiten het huwelijk en verkrachting; beide worden als “*zina*” gedefinieerd en zijn strafbaar met steniging of zweepslagen. Er wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties door de taliban van personen die worden beticht van “*zina*”. Voorbeelden van zulke incidenten zijn de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er is ook sprake van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden omdat zij werden beticht van “*zina*”. Ten slotte wordt ook melding gemaakt van sterke sociale stigmatisering en schaamte omtrent (vermeende) seksuele activiteiten buiten een huwelijk, hetgeen wordt gezien als een moreel misdrijf en normoverschrijding (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022; p. 35, 95-96).

De Raad is van oordeel dat gelet op haar jonge leeftijd bij aankomst in België, haar verblijf en activiteiten in België waarover de verzoekende partij niet werd gehoord tijdens het persoonlijk onderhoud van september 2021 het in deze zaak passend is om deze zaak terug te verwijzen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek, niet enkel om de waarachtigheid van de relatie te beoordelen maar ook de impact van deze relatie op een mogelijke toegeschreven verwestering alsook de mogelijke risico's bij terugkeer omwille van deze relatie. Een verder onderzoek naar de mogelijke risico's voor de verzoekende partij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van haar beweerde duurzame relatie met een Belgisch niet-moslim meisje in het kader van een (toegeschreven) morele, sociale en religieuze normoverschrijding alsook een (toegeschreven) verwestering dringt zich op.

Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting en gelet op ontbreken van verdere mogelijkheden tot onderzoek, kan de Raad het beschermingsverzoek van de verzoekende partij heden niet verder op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep dat voldoet aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek.

Rekening houdend met wat voorafgaat alsook met het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 39/76, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 juni 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS